

ПЛІС Геннадій Володимирович

Випускник Луганського машинобудівного інституту за спеціальністю «Машини та технологія зварювального виробництва» (1991 р.)

Начальник Головного управління внутрішнього фінансового контролю та аудиту Київської міської державної адміністрації.
Кандидат технічних наук

Чи можу я назвати Східноукраїнський національний університет ім. В. Даля своєю alma mater у широкому й шляхетному розумінні цього слова?

Через 20 років після закінчення вузу, не вдаючись у деталі і не замислюючись, відповім «так» і поясню чому!

Необхідно зрозуміти, що означає це слово. У буквальному значенні — «материнська, благодійна мати», а у ширшому — давню неформальну студентську назву навчальних закладів як організацій, що насичують духовно.

Тому як справжня і турботлива alma mater цей заклад прихистив мене у новому, великому, чужому для мене місті на 5 років і забезпечив усім необхідним — житлом, харчуванням, духовним хлібом, видовищами, розвагами, доглядом за моєю поведінкою, книгами й іншим, про що важко висловити словами. Причому давали всі ці блага мені безкорисливо на найвищому рівні.

Зізнаюся відверто, до сьогодні я не зустрічав кращого вищого навчального закладу, ніж СХУ ім. В. Даля. І це при тому, що мені довелося навчатися у кількох вузах як в Україні, так і за кордоном, здобути чотири вищі освіти і стати кандидатом технічних наук. Серед вищих навчальних закладів, у яких я навчався і з якими співпрацював — Харківська юридична академія ім. Я. Мудрого, Московський державний технічний університет ім. М. Е. Баумана та не менш відомі інші. Але всі вони не зустріли мене так тепло й турботливо, як alma mater. І все, що я здобув у цих вузах, було лише доповненням до того, що дав мені мій перший і рідний навчальний заклад.

Насамперед у СХУ ім. В. Даля я зустрів друзів, з якими йду по життю до сьогоднішнього дня. Один із них — в т. ч. Павло Іванович Мархайчук. Зараз він мій заступник. У житті завжди можна розраховувати саме на тих людей, із ким тебе поєднала alma mater. Тут я здобув ще й чудових учителів, яких ніколи не забуваю і на яких рівняюся й донині. Саме вони прищепили мені любов до пізнання, зацікавили своїми предметами й наситили духовно. Ці надбання стають мені в нагоді й досі. Саме викладачі СХУ ім. Володимира Даля виявили мій творчий потенціал, навчили поважати себе і ставити перед собою великі цілі.

Просто не можу не згадати про Володимира Георгійовича Мірюка, викладача вищої математики, який просив мене дати відповідь на поставлене ним на лекції питання лише після того, як ніхто з присутніх не міг на нього відповісти. Після цього я зрозумів, що лідерам завжди найважче в житті, і саме здатність витримати труднощі робить нас лідерами. Декан Володимир Степанович Бутузів і його заступник Анатолій Олексійович Андрющук завжди з розумінням (навіть за не зовсім неприємних обставин) ставилися до мене терпляче і зважено реагували на багато моїх витівок. Саме вони навчили мене працювати з людьми й відповідати за результати роботи всього колективу. З їхньою допомогою та за сприяння тодішнього секретаря партбюро факультету Сергія Юрійовича Петрова й нашого ідейного натхненника Людмили Олександрівни Бояршиної, пригадую, як під час мого перебування секретарем комітету комсомолу факультету вивели машинобудівний факультет у щорічному конкурсі художньої самодіяльності з останнього місця на перше.

Саме ректор О. М. Коняєв сформував мою думку про те, яким має бути керівник високого рангу. Він був одним із небагатьох, хто ще в часи комуністичної ідеології допускав критику на свою адресу з боку студентів і конструктивно на неї реагував. Що ж до Володимира Олексійовича Шевченка, хочу зазначити, що саме на нього я рівняюся, коли читаю лекцію або роблю презентацію якоїсь ідеї.

І звичайно, найважливішим педагогом у стінах alma mater для мене назавжди залишиться Сергій Юрійович Петров, якому я зобов'язаний сміливістю своїх планів і здатністю їх реалізувати. Лише під керівництвом такого, педагога, друга й наставника, можна було підготувати дисертацію ще в студентські роки і за два місяці до захисту диплома зважитися й успішно пройти її попередній захист у Московському державному технічному університеті імені М. Е. Баумана. Там же я й захищав дисертацію, причому протягом року після закінчення alma mater і навчання в аспірантурі Московського інституту інженерів залізничного транспорту, знову ж таки, у С. Ю. Петрова. Таке відчуття, що він на третьому курсі узяв мене за руку, відклав усі свої справи й вивів мене коротким шляхом через усі заплутані, довгі й темні лабіринти безпосередньо до виходу і, злегка підштовхнувши в потрібному напрямку, побажав щасливого шляху.

Завдяки згаданим та всім іншим викладачам я зі своїми однокашниками можемо пишатися навчальним закладом, в якому минули наші кращі роки, а значить, і всією системою освіти того часу. Лише викладачі тих років могли захищати вітчизняну систему освіти, підтримувати на належному рівні й забезпечувати її унікальну ефективність і монументальність. Освіта, яку ми здобули в своїй alma mater, і через двадцять років дозволяє нам не відчувати «подиху у спину золотої молоді», яка навчається вже за Болонською системою в нас, в Україні, а то й в Оксфорді чи Кембріджі. За нашого студентського минулого назви останніх закладів сприймалися без особливого пієтету.

У студентські роки, мабуть, не усвідомлюєш, що навчальний вуз можна порівняти з храмом. І проведені в його стінах роки згадуватимуться як найщасливіші в житті, рідний навчальний заклад викликає лише теплі спогади, почуття й емоції.

